

GÖYARÇIN

10

ISSN-0207-4710
2007-ci il

KOMİKS
NAĞILLAR
ŞEİRLƏR

MƏRC

Yuxudan təzəcə durmuşdum. Pəncərədən apaydın səmaya baxanda göyə millənən, arxasında ağ iz qoyub uçan təyyarəni gördüm. Təyyarə uzaqda olduğundan elə balaca görünürdü ki, lap tabaşir boyda. Elə bil sehrlı bir əl mavi yazı taxtasında həmin tabaşirlə ağ bir xətt çəkirdi.

Oğlumu səslədim:

- Gursel, təyyarəyə bax.

O, maraqla göyə baxdı və gülümsündü:

- Yox, ata, o təyyarə deyil, raketdi.

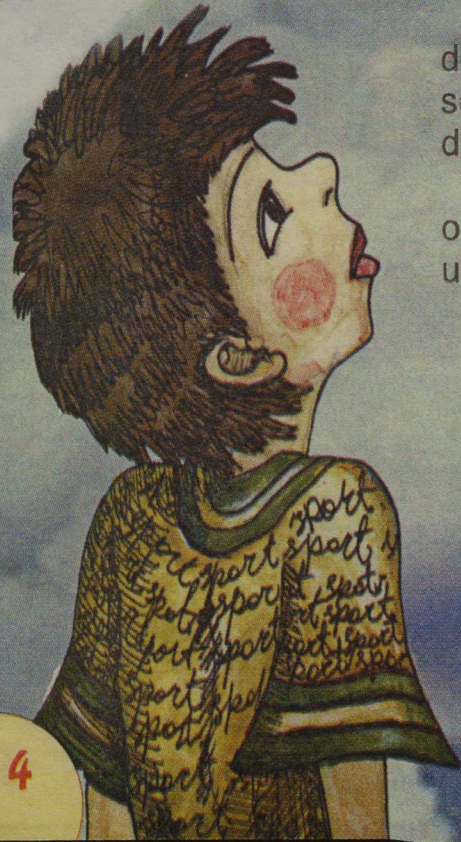
- Yox, təyyarədi.

- Gəl mərc gələk.

- Yaxşı, nə deyirəm, ancaq hesab elə ki, sən uduzmuşsan.

- Yox, ata bunu hələ axşam biləcəyik. Əgər televizorda desələr ki, bu gün kosmonavtlar göyə uçub, deməli mən səhv eləməmişəm. Əgər bir söz deməsələr, onda sən deyən doğrudur.

Uşaqlar, ata ilə oğul səbirsizliklə axşamı gözləməkdə olsunlar, siz isə mənə deyın görüm mərcdə kim uduzacaq?

GİLƏNAR MÜRƏBBƏSİ

(Birinci möcüzə)

Gilənar ağacımız o qədir bar gətirmişdi ki, gəl görəsən. Ancaq nənəm onu möhkəmcə qoruyurdu. Bizə də bərk-bərk tapşırırdı ki, gilənara əl vurmayaq, yığıb mürəbbə bişirəcək.

Ayrı vaxt heç gilənar yeməyə həvəsim yox idi. Ancaq indi gilənar ağacı məni maqnit kimi özünə çəkirdi. Gecə yatanda da yuxuma gilənar ağacı girirdi.

Bir gün özümü saxlaya bilmədim. Ağaca dırmaşdım. Elə bir-iki gilənar qırıb ağızıma qoymuşdum ki, nənəmin bağçaya girdiyini gördüm. Səsimi içimə salıb dayanmaqdan başqa çarə yox idi. Ancaq yerim çox namünasib idi. Nənəm bir az da bağçadan gec çıxsaydı, işlər xarablaşacaqdı.

Yaxşı ki, nənəm tez getdi. Bağçanın qapısını bağlayıb gedəndə, elə bil üstümdən dağ götürüldü. Elə yerimi təzəcə dəyişmək istəyirdim ki, şaqqıltı qopdu.

Gilənarın iri bir budağı ağırlığıma tab gətirməyib sındı.

Mən budaq qarışıq yerə gəldim. Qol-qıçım ağrıyırdı. Ancaq ən dəhşətli bu idi ki, şaqqıltını nənəm də eşidib qışqırdı:

- Ə, kim var orda?

Nə edəcəyimi bilmədim. Artıq iş-işdən keçmişdi. Birdən ağıma qəribə bir fikir gəldi. Gilənarı əzib suyunu qol-qıçıma, üz-gözümə sürtdüm və bərkdən ağılamağa başladım.

Evdəkilər qaça-qaça yanıma gəldilər. Nənəm sınıan ağaca heç gözünün ucuyla da baxmadı. Qol-qıçımı, üz-gözümü «qan içində» gören arvadın ağı başından çıxmışdı. O, can bala, can bala, - deyə-deyə məni qucağında evə aparıb taxtın üstünə uzatdı.

«Qanı siləndə» hər şey aydın oldu. Ancaq nənəm məni danlamadı. Nəvəsini sağ-salamat gören yazıq arvad elə sevinirdi ki?! Elə hey deyirdi: - Cəhənnəm olsun bağ da, bostan da. Hamısı balama qurban!

Bir azdan dayıngil də gəlib çıxdılar. Məsələnin nə yerdə olduğunu biləndə gözləri yaşarınca güldülər.

Həmin gün gilənarı yığıb mürəbbə bişirdilər. Mənə gəl-gəl deyən ağacdən canım qurtardı. Ancaq qəribə idi. O gecə yuxuma gilənar mürəbbəsi girmişdi...

